

Bledé oči pozorovaly svůj odraz v zrcadle. Ne. Nejde to. Ať je zoufalství sebevětší, ať je žal sebeukrutnější, neobjeví se ani jedna slza. Nitro Sylvanas bylo utrápené, mučené smutkem. Anebo snad prázdnotou?

Nenamlouvám si svůj žal? Jsem vůbec ještě schopná cítit alespoň něco? Proč to musí být ze všech citů jen zoufalost, která mi zbyla? Jen zoufalost, která mi neustále připomíná, že jsem stále naživu. Naživu... Ústa Sylvanas se trpce stáhla. Ne. Nepřipomíná mi, že jsem *naživu*. Připomíná mi, že jsem ještě nezemřela.

Elune, proč já? Vzpomínám, jak jsem byla ráda se sestrami, objímaly jsme stromy Quel'Thalasu a závodily, která udělá hezčí kytici. Alleria vždycky vyhrávala a Vereesa žárlila. Lirath se nám smál, že děláme holčičí věci, že bychom raději měly trénovat s lukem. Snad z legrace jsem ho jednou poslechla a půjčila si od něj luk. Luk... Jak jsem mohla být tak dlouho bez něj? Lirath mě chválil, když jsem poprvé vystřelila. Připadala jsem si, jako bych celý život jen čekala, až mi někdo do ruky dá luk. Byla jsem s ním jak srostlá! Lirath nemohl uvěřit, že střílím přesněji než on. Mnohem přesněji, vždyť jsem dokázala trefit letícího ptáka do oka! Když jsem napnula luk, vše bylo tak jasné: dráha letu, síla natažení, rychlost šípu, cíl... V tu chvíli mi bylo jasné, že jsem našla své poslání. Věděla jsem, že být hraničářkou je můj osud. Že Elune to tak chce.

Byla jsem nejlepší mezi hraničáři, nikdo se mi nevyrovnal. Starý král Darth'Renar Sunstrider mi při slavnostním obřadu daroval nádherný ebenový luk. Sžila jsem se s ním, byli jsme jako jedno tělo. Můj život byl jako dráha šípu: rychlý, přímočarý, mířící stále vpřed za svým cílem.

Než přišel Arthas. Ukázal mi, že některé šípy nedolétnou až k cíli. Že se můžou během letu zastavit. Začít hnít.

Snažila jsem se najít nový cíl. Pomstu. Páni Děsu zaplatili, zaplatil už i Arthas. Unikl, ale předtím draze zaplatil za to, že ze mě udělal to, co jsem. Pomsta ale nebyla tak sladká, jak jsem doufala. Dosáhla jsem svého cíle, to ano, ale co z toho? Zbyla jen ta samá prázdnota, kvůli které jsem Arthase stíhala.

Navíc ani on nedokázal naše prokletí sejmout. Zbývá snad už jen jedno, obrátit se na někoho ještě mocnějšího. Na někoho, kdo Arthase použil jen jako nástroj. Na zdroj našeho prokletí.

Nejsem již hnána pomstou, cítím jen naprosté *nic*. Téměř hmatatelné nic, které mi objímá zbytky srdce, plíží se útrobami a mísí se se zoufalstvím. Nemám sílu s tím bojovat.

Opuštění, mí lidé, se stále snaží vynalézt lék na naše prokletí. Cítím, že je to bezvýznamné.

Nemohu jim ale brát naději, vždyť naděje je to jediné, co máme. Naděje na konec, naděje na to, že unikneme hrozným kletbám. Nepřeji si již nic jiného, než klid. Konec. Je mi jedno, jak ho dosáhnu, je mi jedno, co kvůli tomu podstoupíme. To bude můj poslední cíl. To bude oko ptáka, do kterého namířím šíp svého života.

Sylvanas zvedla ebenový luk a vydala se směrem k portálu.